Mužská energia - 1.časť

<u>Otázka :</u> Prečo si muž pamätá len to, čo on sám chce?

Prečo muž vymaže zo svojej pamäte veci, ktoré sa mu nehodia a potom tvrdí, že on to nikdy nepovedal, alebo tvrdí, že sme mu to nikdy nepovedali a on to nepočul?

Prečo sa to deje? Prečo to muži vlastne robia?

Zrazu predo mňa doslova spadla húpačka, ktorá bola zavesená na dvoch lanách, ale ja nedovidím koniec tých lán.

Neviem odkiaľ tie laná idú, neviem odkiaľ visia.

Dole sú tie laná spojené len takou obyčajnou drevenou doskou, na ktorú sa môžem posadiť.

Tým, že sú tie laná také veľmi dlhé, je možné sa na tej húpačke veľmi vysoko rozhúpať, až do oblakov.

Môžem z tých oblakov prudko padať dole a zase ma to vynesie na druhú stranu.

To húpanie je super, ale je problém na tú húpačku naskočiť, pretože ona sa nikdy nezastaví.

(Som však nesmierne unavená a od únavy som zaspala.Keď som sa prebrala, uvedomila som si, že nebude jednoduché sa na tú húpačku dostať.)

Musím sa pripraviť do dráhy tej húpačky a pozorne ju sledovať ako sa húpe a pokúsiť sa zachytiť lán a potom naskočiť na drevenú dosku, aby som sa mohla húpať.

Rovnako je to aj vtedy, keď chcem z tej húpačky zoskočiť dole.

(Zase som zostala veľmi unavená a tak som od únavy zaspala.)

Tá húpačka nevie v strede zastaviť a stále sa húpe konštantnou rýchlosťou, ktorá sa nemení.

Zatiaľ neviem prečo to tak je a aký je tam použitý princíp, či ju niečo rozhúpava, pretože obyčajná húpačka, keď ju človek prestane rozhúpavať, tak sa po určitom čase v tom strede zastaví.

Táto húpačka sa však stále húpe konštantne rýchlo, ani nezrýchľuje, ani nespomaľuje.

Preto je pri nej problém nastupovanie a vystupovanie.

Niekoľko krát sa mi nepodarilo nastúpiť na tú húpačku, pretože som nestihla na ňu naskočiť.

(Zase som zostala veľmi vyčerpaná a tak som od únavy zaspala.)

Musím sa to naučiť, potrebujem byť dostatočne rýchla a zručná, aby som dokázala na tú húpačku naskočiť. Pri vystupovaní som vždy spadla na zem.

Keď však už sedím na tej drevenej doske, tak to húpanie je super a veľmi sa mi to páči.

(Zase som zostala veľmi unavená a tak som od únavy zaspala, ale stále som sa húpala.)

Vydržala by som sa húpať aj nekonečne dlho.

Mne sa najviac páči poloha zhora nadol, keď sa dostanem na na opačnú stranu.

Poloha, keď idem chrbtom ako keby dozadu, sa mi nepáči.

Mám v sebe blažený pocit a som veľmi spokojná, ako keby som uletela.

Zároveň je to aj veľmi bezstarostné.

Najradšej by som tam zostala, oprela o lano a nechala by som sa takto kolísať.

To húpanie človeka ukolíše, uspí a vôbec nič sa mu už potom nechce. *(Zaspala som.)*

Je to veľmi príjemné.

Výborné na tom je to, že si tam môžem sladko pospať a vôbec nič nemusím, lebo tá drevená doska je len pre jedného človeka a vlastne nevyskočia na ňu naraz dvaja ľudia.

A tak nemusím nikoho iného počúvať a robím si len to, čo ja sama chcem.

Pokiaľ z húpačky nevystúpim a sedím na nej sama, tak aj keď spím, je to úplne v poriadku, pretože navonok vo vzťahu k ostatným ľuďom sa hýbem a to vytvára dojem, že sa niečo deje a že niečo robím, ale ja pritom nemusím robiť vôbec nič.

Veľmi ma to ukolísavá do spánku. *(Zase som zostala veľmi vyčerpaná a tak som od únavy zaspala.)*

Musím silou vôle udržať koncentráciu a pozornosť, aby som znovu nezaspala.

Keď sa čo len na okamih prestanem sústrediť, tak ten pohyb ma okamžite ukolíše a uspí.

Na druhej strane je to veľmi príjemné a nevadí mi, že stále zaspávam, lebo sa cítim v absolútnom bezpečí, lebo viem, že na to drevené sedadlo sa už nikto ďalší vedľa mňa nezmestí.

Takže som v ňom len ja sama a pokiaľ ho neopustím, tak ma nikto další otravovať nebude.

Môžem aj spať, oddychovať a relaxovať a navonok to robí dojem, že ja niečo robím, pretože húpačka vytvára dojem, že sa hýbem.

Toto je super pocit, niečo ako „nerušte moje kruhy“ a nevstupujte do môjho priestoru. Môžem si tu robiť, čo len ja sama chcem a keď budem oddychovať a spať a nerobiť vôbec nič, tak je to úplne v poriadku a ešte k tomu navonok budím dojem, ako ťažko pracujem.

Túto ilúziu dosiahnem tým, že vytváram tú energiu pohybu.

Je to ako keby taká bublina, v ktorej si robím, čo chcem.

Som veľmi rada, že som sa na tú húpačku dostala, že som si ju uchmatla.

Aj som sa vyspala a aj som si oddýchla.

Toto všetko síce hovorím v ženskom rode, ale mám pocit, že na tej húpačke som ako muž.

Cítim sa tak – ako muž.

Hovorila som síce v ženskom rode, pretože tu a teraz som žena, ale cítim sa ako muž.

Teraz vidím, že tam dole stojí zástup ľudí, ktorí čakajú na to, aby som z tej húpačky zišla dole, ale mne sa teda vôbec nechce, pretože tu som JA KRÁĽ a JA určujem, čo chcem a čo nie.

Vnímam, že ľudia tam dole, ktorí čakajú, niečo po mne kričia a niečo mi hovoria, ale ku mne sa ten zvuk vôbec nedostane, ako keby som bola v nejakom vákuu, alebo vzduchovej bubline, ktorá ten zvuk slov, ktoré dole ľudia povedia, jednoducho odrazí preč.

Iba keď sa ocitnem na kratučký okamih v tej rovnovážnej polohe dole, tak počujem jedno - dve slová, ktoré mi hovoria, ale je to len maličký útržok, takže ten koncept sa ku mne nedostane.

Mne to však vôbec nevadí.

Vyhovuje mi to tak, ako to teraz mám.

Je to pre mňa úplne super.

Tým, že ich nepočujem čo hovoria a počujem len pár slov, nemusím napĺňať ich očakávania.

Môžem sa na nich stále usmievať a predstierať, že niečo aj robím na mojej húpačke a oni síce po mne niečo kričia a ja viem, že niečo po mne chcú, ale mne veľmi vyhovuje, že to nedokážem počuť a tak im môžem s čistým svedomím povedať, že som nepočul, čo mi povedali.

Takto nemusím urobiť to, čo oni chcú.

A tak si robím len to, čo chcem ja.

Vnímam samú seba ako muža. *(Zase som zaspala).*

Veď lietať takto vysoko, je energeticky veľmi náročné.

Ale nezobudil som sa sám od seba a tí ľudia, ktorí sú dole, niečo do mňa hodili.

Nie, že by to bolo niečo hmotné, ale hodili do mňa energeticky nejakú guľu.

Oni po mne chcú, aby som išiel dole. Avšak mne sa to nepáči, lebo keď zídem dole, budú chcieť, aby som robil veci podľa nich, ale ja chcem robiť veci podľa seba.

Zase som zaspal, lebo som veľmi unavený a tu na húpačke sa cítim dobre a nechcem byť rušený hlasmi zdola, ktoré na mňa stále niečo kričia.

Úplne sa desím toho, že by som mal túto húpačku opustiť.

Doslova sa jej držím zubami nechtami.

Tu viem sledovať to, čo chcem ja, viem to aj urobiť a to dokonale dokážem.

Ale tie hlasy v tej rovnovážnej polohe dole, ma úplne desia.

Je to ako keby som musel vystúpiť z mojej komfortnej zóny.

Viem, že to nie je pre mňa bezpečné, aby som z tej húpačky zišiel dole.

Nie som na to pripravený.

Je toho nesmierne veľa, všetkých tých požiadaviek a očakávaní, ktoré mám naplniť.

Tento môj svet je takto pre mňa bezpečný. V ňom sa cítim bezpečne a v poriadku.

Teraz neviem čo sa stalo, lebo niečo, silno trhlo tými lanami a zastavilo tú húpačku a prinútilo ma z nej vystúpiť von.

Neviem kto to urobil, lebo nerozoznávam konkrétne postavy, len to vnímam ako energie, ktoré sú veľmi tvrdé a nekompromisné.

Dlho som žil v tom svojom režime a rytme a keď to niekto takto nasilu zastaví a vyhodí človeka zo stoličky, je potom veľmi náročné už len stáť.

Je to veľmi unavujúce a vyčerpávajúe.

Tí ľudia dole sú na jednej strane nadšení z toho, že ma konečne z tej stoličky vyhodili.